

Jezuïeten

IN MEMORIAM
JEZUÏETEN UIT VLAANDEREN

NOVEMBER 2016

Voorwoord

Onze God schrijft met elk mens een persoonlijk verhaal.
AMDG

De volgende medebroeders mogen hiervan getuigen:

Pater Gerard VERBRAEKEN (1933 – 2015) *pagina 3*

Pater Wim GOOSSENS (1924 – 2015) *pagina 5*

Pater Jan KERKHOF (1924 – 2015) *pagina 7*

Broeder Maurice FRIANT (1929 – 2016) *pagina 9*

Pater Florent JONCKHEERE (1925 – 2016) *pagina 11*

Pater Guy LE GRELLE (1926 – 2016) *pagina 13*

Pater Gilbert BOOMGAERT (1927 – 2016) *pagina 15*

Pater Frans RENS (1938 – 2016) *pagina 17*

Pater Christian DE CLERCQ (1931 – 2016) *pagina 19*

Pater Alois VISSERS (1938 – 2016) *pagina 21*

Pater GERARD VERBRAEKEN (1933 – 2015)

Gerard Verbraeken werd geboren in Beveren - Waas op 10 juli 1933 als eerste van zes kinderen in de familie van landbouwer Florent Verbraeken. Zijn vader was een stille, hardwerkende man, zijn moeder, Marie Marguerite De Cock, een sterke vrouw die haar kinderen met veel toewijding en liefde opvoedde. Later zou men van Gerard zeggen dat hij de beste kwaliteiten van zijn ouders had geërfd. Na de lagere school in Beveren doorliep Gerard de Grieks-Latijnse Humaniora op het Klein Seminarie van Sint-Niklaas. Op school was hij geen haantje de voorste, maar wel de

medeleerling die veel bijdroeg tot de groepsbinding in de klas. Dat zou hij nog lang blijven. Zijn klasgenoten zouden om de twee jaren een reünie houden, zo gepland dat Gerard er telkens bij kon zijn. In september 1952 trad hij in bij de jezuïeten in Drongen, heel waarschijnlijk beïnvloed door een familielid dat enkele jaren daarvoor jezuïet was geworden en naar India was vertrokken: pater Sidon Maes. En zonder enige twijfel ook door Br. Jozef De Bock, één van de naaste burens, die eveneens naar India zou vertrekken.

Hij doorliep de gewone jezuïetenvorming en deed drie jaar stage in Congo in de moeilijke jaren voor en na de onafhankelijkheid (1959-1961). Vervolgens studeerde hij theologie in Heytrop, het studiehuis van de Engelse jezuïeten, waar hij priester werd gewijd op 31 juli 1964. Na zijn derde proefjaar vertrok hij opnieuw naar Congo in 1966. Dankzij de talenkennis die hij in Engeland had opgedaan werkte hij als leraar Engels, maar daarnaast ook als pastorale verantwoordelijke in verschillende parochies en scholen in het bisdom Popokabaka. Hij was met name heel actief in de parochie van Dinga waar hij leraar was maar ook verschillende jaren pastoor (1991-2000). Maar daarvoor en daarna is hij op de meest verschillende plaatsen werkzaam geweest: in het onderwijs, in de zielzorg, als minister, als overste. Bij nader toezien is het moeilijk te volgen waar hij in de zogenaamde Lage Congo allemaal actief is geweest: Imbela, Kasongo-Lunda, Dinga, Kinshasa Boboto en nog meer. Een geografische uitschieter was een tweejarig verblijf

als leraar in Gbado Lite in de Evenaarsprovincie. Die vele overplaatsingen zijn hem allicht soms zwaar gevallen. Maar hij was nu eenmaal een veelzijdig man die op vele plaatsen en voor vele taken inzetbaar was. Gerard was van vele markten thuis, zoals dat van een ware "broussard" mocht verwacht worden. Opmerkelijk was wel dat overal waar hij kwam bloemen werden geplant en tuinen aangelegd. Hij bleef de landbouwerszoon die het vak als het ware in zijn genen had meegekregen.

Na zijn werk in het bisdom Popo verhuisde hij in 2009 naar Kinshasa en vandaar naar Kikwit. Hij bewees hij er nog vele jaren dienst in verschillende gemeenschappen als minister, dat wil zeggen als verantwoordelijke voor de materiële gang van zaken in een huis of gemeenschap. Zijn inzet en aandacht voor de jongeren en armen, waar hij buiten zijn gewone taken veel tijd in stak, maakte dat hij vele vrienden had. Een bijzondere vermelding verdient zijn inzet voor het weeshuis van zuster Albertine Kanefu in Kikwit. Zijn achterban en familie in Beveren hebben niet weinig

bijgedragen om dit en vele andere projecten financieel te steunen.

Al enkele jaren was zijn hart aan het verzwakken. In 2013 was hij trouwens op rust gegaan in de gemeenschap Sint Petrus Claver in Kinshasa. Enkele dagen voor zijn vertrek naar België liet Gerard in het binnentuintje nog een aantal kuultjes graven. Daarin plaatste hij zelf jonge, geselecteerde avocadoplantjes. Over vijftien jaar zullen de volgroeide planten een aandenken vormen aan "le Père Gérard".

Ongetwijfelde hoopte hij nog naar Congo terug te keren. Hier in België, zo schreef hij vorig jaar, kon hij het niet meer gewoon worden. Hij werd opgevangen in Heverlee, een grote kans voor vele medebroeders om hem beter te leren kennen. Maar langer dan een viertal weken heeft die kennismaking niet mogen duren. Zijn hart heeft het begeven maar zijn optimisme en sterk geloof en vriendschap zullen voor hen een licht blijven. Hij overleed in de H. Hart ziekenhuis op zaterdag 24 oktober 2015.

Pater WIM GOOSSENS (1924 – 2015)

Pater Willy of "Wim" Goossens werd op 1 september 1924 geboren in het Limburgse Eigenbilzen, als tweede in een gezin van vier kinderen. De eerste vijf jaren van de humaniora volgde hij in het Sint-Jozefcollege van Turnhout. Wegens ziekte moest hij haast een jaar thuis blijven, waarna hij de humaniora voltooide in het bisschoppelijk Sint-Jozefcollege van Hasselt. In 1943 trad hij te Drongen in het noviciaat. Nog een jaar (45-46) besteedde hij in Drongen aan de studie van de klassieke filologie, waarna hij filosofie begon, eerst in Godinne (46-47) en later in

Leuven. Vanaf 1950 volgde een stageperiode van twee jaar als leraar in het college van Turnhout (50-52) en twee jaar als studiemeester en leraar in het Sint-Barbaracollege van Gent (52-54). In 1953 behaalde hij voor de centrale examencommissie de kandidatuur in de klassieke filologie (1953).

In 1954 begon hij in Leuven aan de vier jaar theologie. In 1957 werd hij er tot priester gewijd. Na de theologie werd hij nog een jaar leraar aan het Sint-Jan Berchmanscollege van Brussel. Tijdens datzelfde jaar verzorgde hij in de reeks "Geerebaert-Klassieken" de uitgave van Caesars "Veldtocht in Gallië". Zijn derde proefjaar deed hij in het Franse Paray-le-Monial (1959-1960). De volgende twee jaren bracht hij door in Heverlee als adjunct-bibliothecaris. Daarna begon hij aan twee heel vruchtbare periodes in zijn leven, 26 jaar in het Antwerpse O.L.-Vrouwcollege en 22 jaar in de Borgerhoutse Xaveriusparochie.

In Antwerpen is hij van 1980 tot 1988 de assistent van de minister van het huis geweest maar vooral, gedurende 26 jaar (62-88), de toegewijde leraar van de vierde Latijnse. Wie hem daar heeft gekend als titularis van "het jaar van de grammatica", herinnert zich de kunstzinnige tekeningen en constructies waarmee hij de Latijnse vervoegingen wist bij te brengen.

Urenlang, vóór, tijdens of na de les, was hij met ieder van zijn leerlingen begaan opdat ze toch maar naar een hogere klas konden overgaan. Het leek wel of hij zich schuldig

voelde als er een daarin niet slaagde.

Wim was even actief buiten zijn uren als leraar. Op vele zondagen was hij voorganger bij de karmelietessen. Tevens was hij ook een gedreven aalmoezenier bij de jongverkennerstroep Leopold III. Hij was present op al hun kampen, desnoods reed hij door weer en wind met de fiets tot in de Ardennen. Terwijl de jongverkenners hun activiteiten ontplooiden, knapte hij allerlei klusjes op.

In 1988 moest hij op pensioen als leraar en werd naar Turnhout gezonden. Maar dat wilde niet zo best lukken. Zowat een jaar later dook hij plots op in de avondmis van de Xaveriusparochie. Hij was maar al te blij terug in Antwerpen te zijn! Vanaf 1989 werd hij de onvermoeibare onderpastoor in de parochie die verbonden was aan het Xaveriuscollege. Hij was er "de lijm" van de parochiegemeenschap. Hij had voor iedereen een vriendelijk woord, bezocht de mensen thuis en zou nooit een verjaardag vergeten. Dat bleef hij doen als onderpastoor tot in 2006, waarna hij vele mensen bleef bijstaan tot in 2011.

Wie terugdenkt aan Wim in die periode denkt

meteen aan Wim op de fiets. Je had dan dikwijls de indruk dat hij niet één, maar twee engelbewaarders had, zoals hij reed met zijn blik gericht op zijn voorwiel in plaats van op het verkeer. Op een dag fietste hij tussen de tramsporen op de Herentalsebaan met achter zich een verwoed bellende trambestuurder. Zijn latere commentaar luidde dat hij "de tram toch mooi achter zich gelaten had." Ja, Wim kon verstrooid zijn. Zo kon hij een zachtgekookt eitje lijken, maar achter dat voorkomen schuilde een stevige kern en zelfs een "temperament". Hij was een man van gebed en het was zijn vorm van naastenliefde om minzaam te blijven glimlachen en te zwijgen. Er zijn mensen die minder door hun woorden, die soms wat passé kunnen lijken, dan door hun aanwezigheid hun geloof en levenservaring kunnen meedelen.

Toen zijn gezondheid bleef verzwakken, verhuisde hij, 87 jaar oud, voor meer verzorging naar Heverlee. Daar was hij vier jaar lang een aangename huisgenoot. Na enkele dagen ziekenhuis is hij, 91 jaar, op donderdag 19 november, rustig naar zijn Heer teruggekeerd.

Pater JAN KERKHOFS (1924 – 2015)

Pater Jan Kerkhofs werd geboren op 15 mei 1924 in Hasselt, Limburg, als oudste van drie kinderen. Zijn vader was chirurg, de eerste van Limburg, en was tijdens de tweede wereldoorlog actief in het verzet, zoals ook zijn moeder en zijn oom. Van zijn opvoeding thuis zegde hij later dat ze zeer katholiek maar niet klerikaal was. Zo is Jan later altijd gebleven nadat hij, na een periode van veel twijfels, intrad bij de jezuïeten in Drongen op 7 september 1942: trouw aan zijn geloof, kritisch tegenover de heersende kerkelijke cultuur. Kritisch stond hij ook tegenover de

spiritualiteit die hij aantrof in het noviciaat. Maar hij zette door. Omdat hij naar eigen zeggen een koppige ezel was. En vooral omdat hij aan anderen iets zocht mee te delen van de voorrechten waarvan hij tijdens zijn "verwende" jeugd had mogen genieten.

Hij studeerde filosofie en theologie in eigen land en werd priester gewijd in 1956. Ondertussen was hij al in 1954 gepromoveerd in de Politieke en de Sociale Wetenschappen aan de universiteit van Leuven. Die studiekeuze werd ingegeven door het verlangen om bij te dragen tot meer vrede en rechtvaardigheid in de wereld. En ook tot de vernieuwing en de verruiming van de christelijke geloofsgemeenschap. Daarvoor deed hij een beroep op het bestaande wereldwijde netwerk van de jezuïeten en bovendien op de nieuwe netwerken die hijzelf tot stand bracht. Er wordt met veel lof gesproken over de energie waarmee Jan zijn vele initiatieven heeft ontwikkeld. Maar het eerste wat verwondering en bewondering wekt is zijn vermogen om vele medewerkers aan te trekken en te verenigen rond zijn projecten.

Achttien jaar lang was hij de algemeen secretaris van Pro Mundi Vita, een christelijk studiecentrum voor de wereldkerk. Twee en twintig jaar lang was hij verbonden aan UNIAPAC, de internationale organisatie van de christelijke werkgevers. Hij stond aan de oorsprong van het Interdiocesaan Pastoraal Beraad. Nog het meest bekend staat hij als één van de grondleggers van het Europees (later het Mundiaal) Waardeonderzoek: voor talloze onderzoekers een onuitputtelijk gege-

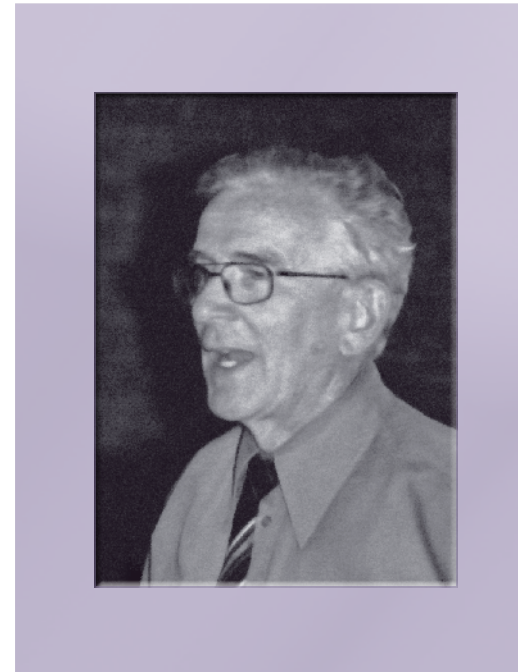
vensbestand over waarden en denkbeelden in vele landen. Dat project wordt nog altijd voortgezet zodat men ook de evolutie over de jaren heen in kaart kan brengen.

Waar vond hij de tijd om bovendien meer dan twintig boeken en vele artikels te schrijven? Over de feiten die hij blootlegde, maar ook over kerkelijke problemen en over spirituele thema's? Daartoe voelde hij zich verplicht omdat hij nu eenmaal een profeet was die de belofte van het tweede Vaticaans concilie wilde waarmaken en die vond dat het allemaal te traag en niet ver genoeg ging: de opwaardering van de vrouw in de Kerk, de decentralisatie van het gezag in de Kerk, voor de toenadering tussen geloofsgemeenschappen...

In 1981 werd Jan buitengewoon hoogleraar pastoraaltheologie aan de Leuvense Faculteit der Godgeleerdheid. Zou deze wereldburger zich laten inkapselen in een academische structuur? Tot verbazing van sommigen kwam hij zijn verplichtingen stipt na. Wel was zijn aanwezigheid, hoe bescheiden ook, voor vele van zijn collega's een beetje frustrerend. Want hij was de anderen altijd voor. Vanuit tal van

geheime bronnen wist hij veel meer en veel vroeger dan anderen wat er elders in de wijde wereld omging. Nauwelijks ging er een dag voorbij of hij had een minister of een bisschop gesproken en soms meer dan één.

Op zijn privé leven heeft hij aan anderen een blik gegund via meer specifiek spirituele publicaties, één daarvan met de sprekende titel "Een horizon van teder licht. Spiritualiteit voor zoekende mensen" (1997). Ook door persoonlijke contacten heeft hij de vruchten van zijn eigen zoektocht meegedeeld aan vele mensen, aan vele goede vrienden. Hij beschouwde zich als de adoptief grootvader van de vijftien kleinkinderen van zijn zus die al vroeg weduwe was geworden. Met vrienden trok hij graag het hooggebergte van Wallis in, altijd de organisator en de gids. De laatste jaren in Heverlee zag men hem nog wandelen, alleen in de tuin, later eenzaam in zijn kamer, zwijgend en starend. Hij herkende nog wel mensen, maar een echt gesprek was niet meer mogelijk. En dan, de laatste vier of vijf dagen, is het verrassend vlug gegaan. Hij is rustig overleden op 16 december 2015. De Heer heeft gegeven, de Heer heeft genomen...

Broeder MAURICE FRIANT (1929 – 2016)

Maurice Friant werd geboren in Gent op 1 februari 1929, als vierde kind in een gezin dat tien kinderen zou tellen en dat al vroeg verhuisde naar Turnhout. Daar begon Maurice in 1941 zijn middelbare studies als intern in de Apostolische school. Als leerling aan de plaatselijke vakschool behaalde hij in 1946 het diploma van elektricien. Een goede studiekeuze, zo zou later blijken. Maurice begon zijn noviciaat in Drongen op 10 februari 1947 en legde zijn geloften af op 11 februari 1949. Daarna volgde hij nog opleidingen in mechaniek en laswerken. Ondertussen was hij ook

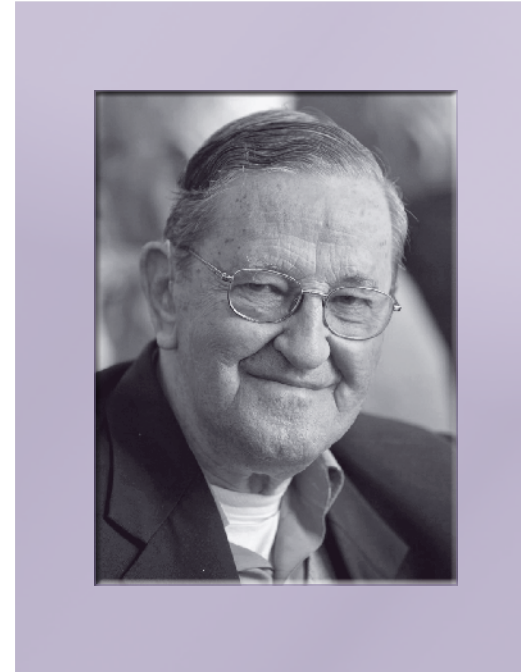
nog werkzaam in de wasserij van de Oude Abdij. Reeds toen dwong hij het respect af van de jonge broeders, als religieus en als vakman..

In september 1953 vertrok hij naar Congo. De eerste etappe daar was Djuma, waar hij gedurende vijf jaar mee instond voor de vorming van de broeders als leraar automechaniek. Enkele maanden trok hij uit om terug te keren naar België en om in Drongen zijn derde proefjaar te doen. De tweede en beslissende etappe volgde in 1963. Toen vroeg de bisschop van Kikwit, Mgr. Lefèvre, aan de jezuïeten om een garage te beginnen voor het bisdom. Uiteraard werd Maurice aangeduid als verantwoordelijke. Verantwoordelijk zou hij 30 jaar lang blijven tot grote voldoening van allen. Wie in die jaren Kikwit heeft bezocht weet welke enorme betekenis die garage en de aanpalende technische school hebben gehad voor de missieposten en trouwens ook voor het hele sociaaleconomische leven in de wijde omgeving. Met de jaren geraakte Maurice meer en meer bekend als "de man met gouden handen", als de grote specialist voor de reparaties van Landrovers en van allerlei toestellen, tot wasmachines toe. Men kwam van heinde en verre, zelfs vanuit Kinshasa (500 km), om wagens door hem te laten nazien. Zo stond Maurice in het centrum van een economische ontwikkeling waaraan de streek veel te danken heeft gehad. Hij wist zijn vaardigheden ook aan anderen mee te delen, onder meer als docent van een cursus technologie in het hoger Pedagogisch Instituut van Kikwit.

Iedereen moest het wel opvallen dat hij zijn diensten verstrekke met onophoudende dienstvaardigheid en, wat nog meer is, met onverstoorbare kalmte en humor. Dat is van belang als je voortdurend wordt aangeklampt door wanhopige automobilisten in een streek waar zonder rijvaardige terreinwagen de kilometers heel lang zijn. In 1993 werd Maurice naar Kinshasa geroepen om er de aankoop en het onderhoud van vooral rollend materiaal te verzorgen, een vooral administratieve taak dus, hoewel hij ook daar de reparaties van Landrovers bleef coördineren. Dat zou hij blijven doen tot in 2009, 16 jaar lang. Dat alles mag geen eenzijdig beeld geven van Br. Maurice. Er was aan zijn leven ook een meer speelse kant. Hij speelde tennis op de terreinen van het naburige college en bekommerde zich om een verweesde, lelijke kat. Maar vooral liet hij zich kennen als een man van trouw, volgehouden gebed. Hij was 's morgens altijd bij de eersten in de kapel voor de eucharistie of voor het gemeenschappelijk gebed. En elke avond doorkruiste hij het gebouw om nog een tijdje in de kapel door

te brengen. 's Zondags nam hij de tijd om een goed geestelijk boek te lezen. Je voelde dat je hem althans op die momenten alleen moest laten. Op zijn tachtigste, in 2009, moest hij een zware heupoperatie ondergaan die niet zo best lukte en waarna hij verplicht werd in België te blijven. Hij leefde de laatste tijd een beetje in het verleden. Eens is het gebeurd dat hij om acht uur 's morgens beneden uit de lift kwam en naar buiten wilde. Hij antwoordde dat de jeep van Kitenda moest vertrekken en dat hij nog even de startmotor wilde controleren... Vele jaren toewijding laten diepe sporen na.

Hij is in Heverlee overleden op 19 februari 2016. Bij het bericht dat de gezondheid van Broeder Maurice achteruit ging, trokken de arbeiders waarmee hij in Kinshasa had samengewerkt spontaan naar de kapel om er te bidden. En toen zij vernamen dat Maurice was overleden, plantten zij – naar Afrikaanse gewoonte – een palmtak tot teken van hulde en respect. Alle voorbijgangers mochten weten dat heel het perceel in rouw was om hun broeder Maurice.

Pater FLORENT JONCKHEERE
(1925 – 2016)

Florent Jonckheere werd in Roeselaere geboren op 29 augustus 1925. Het gezin was verwant met de familie van Constant Lievens, de grote missionaris van Ranchi, India, een gegeven dat later betekenisvol zou blijken. Hij liep school in het Klein Seminarie van zijn geboortestad, waarna hij intrad bij de jezuïeten op 4 augustus 1944. Na zijn noviciaat wijdde hij enkele jaren aan Indische studies. Aan wat anders? In India lag immers zijn roeping. Tijdens het lange wachten op zijn visum studeerde hij ook enkele jaren sociologie aan de Katholieke Universiteit Leuven.

Daarbij kwam nog een stage aan het Sint-Jozefcollege van Turnhout.

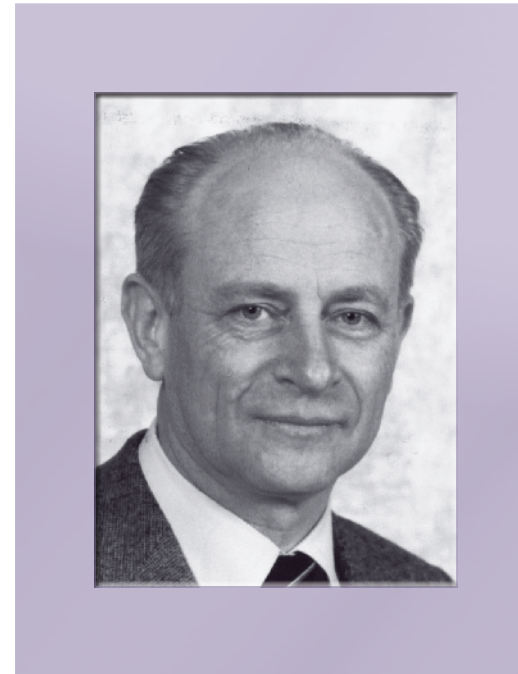
In 1952 was het dan eindelijk het moment van de grote overtocht gekomen. In India bereidde hij zich voor op het grote werk door enkele jaren studie van de taal en door een stage in het Ignatiuscollege van Gumla. De gebruikelijke vier jaren theologie voltooide hij in Kurseong, waar hij priester werd gewijd op 19 maart 1958.

Zijn eerste volwaardige opdracht voerde hem naar Samtoli waar hij prefect werd van de St. Mary's High School van 1959 tot 1961. Aan zijn verblijf daar heeft hij altijd een warme herinnering bewaard. Maar lang heeft het niet geduurd. Na zijn derde jaar noviciaat in Hazaribagh (1961-1962) werd hij benoemd tot docent aan het St. Albert's College, Ranchi, een Groot Seminarie dat toen toevertrouwd was aan de Sociëteit van Jezus. Dat zou vele jaren lang zijn vaste stek blijven. Voor zijn opdracht als docent (en als geestelijke leider) van de studenten filosofie had hij geen speciale voorbereiding gekregen. Niettemin doceerde hij er vakken zoals antropologie en filosofische ethiek. Omdat hij een klare kijk had op de sociale problematiek van zijn wereld ginds legde hij zich ook toe op de sociale leer van de Kerk en op het marxisme. Hij was echter meer dan een docent. Als aanhanger van het principe "mens sana in corpore sano" was hij ook de coach en zelfs de medespeler van de voetbalploeg van zijn studenten. Hij was een geestelijke én een sociale leider. Ook buiten de muren van het seminarie was hij actief. Hij was lid van het

catechetisch team van het bisdom Ranchi. Wat hem ertoe bracht hulp te zoeken bij het netwerk van weldoeners dat hij in het Vlaamse thuisland had opgebouwd en onderhield door onder meer ieder jaar rond Kerstmis een nieuwsbrief rond te zenden. En natuurlijk ook door persoonlijke bezoeken af te leggen als hij even "terug naar huis" kwam. Flor bleef in St. Albert's doceren tot in 1999, een heel stuk voorbij de pensioengerechtigde leeftijd volgens Belgische normen. Tot zijn en ieders verrassing werd hij toen tot overste benoemd van de St. Xavier's School in Doranda. Dat was iets heel anders en dat vergde nogal wat aanpassing. Maar veerkrachtig als hij was slaagde hij er al gauw in zich volop te engageren in het geestelijk leven van zijn gemeenschap en in het sociale leven in en naast de school. Hij lag mede aan de basis van OUTREACH, een programma voor de kinderen van arme families. Uiteraard kon hij ook daarvoor rekenen op de genereuze steun van zijn weldoeners in het thuisland.

Zes jaar bleef hij overste in Doranda. Hij

bleef echter verknocht aan zijn St. Albert's. Tot zijn vreugde werd hij door de bisschop teruggeroepen om daar de taak op te nemen van geestelijke leider van de seminaristen. En ook om als vice-postulator te ijveren voor de zaligverklaring van Constant Lievens, sinds zijn jeugd zijn grote bron van inspiratie en verering. Hij heeft nog mogen meemaken dat de voorbereidende fase van die zaligverklaring afgerond werd in het bisdom Brugge zodat die nu hoog op de agenda staat in Rome. In het seminarie van Ranchi is hij, 91 jaren oud maar toch onverwacht, overleden door een val in de trapzaal. Ten onzent was hij niet zo bekend. Het leven van een docent heeft zelden veel ophefmakends te bieden. Maar ginds was hij zeer geliefd. Hij kreeg er een luisterrijke uitvaart in de kathedraal, in de aanwezigheid van één kardinaal, vier bisschoppen, vele priesters (waarvan de meeste zijn oud-studenten waren) en zeer vele gelovigen. Zijn jongere confrater Eric Breye verzorgde de homilie waarop dit in memoriam in grote mate gebaseerd is.

Pater GUY LE GRELLE
(1926 – 2016)

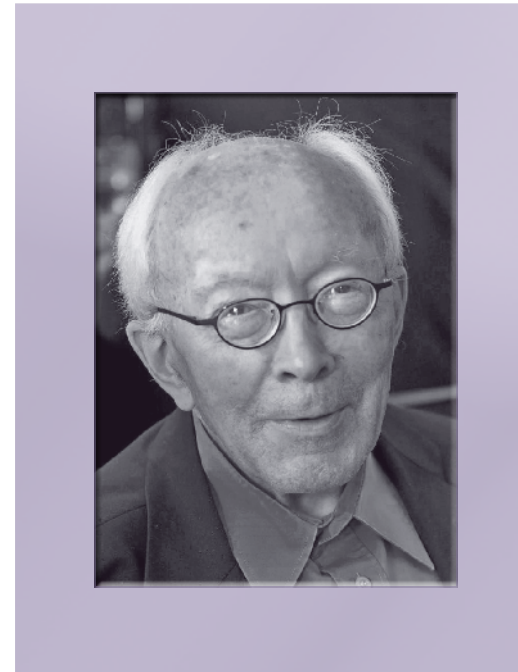
Guy werd geboren in Berchem (bij Antwerpen) op 24 november 1926 als eerste van zes kinderen, drie jongens en drie meisjes. Hij doorliep met groot succes de Grieks-Latijnse humaniora in het Onze-Lieve-Vrouwecollege op de Frankrijklei. Op 4 augustus 1944 trad hij in bij de jezuïeten, in de orde die hij tijdens zijn schooljaren had leren kennen. Op 5 augustus 1946 legde hij op het einde van zijn noviciaat in Drongen de eeuwige geloften af. Meteen daarna ging hij in Wépion klassieke filologie studeren en behaalde de kandidatuur in de Facultés Notre Dame de Namur.

Daar bleek nogmaals over welke uitzonderlijke intellectuele gaven hij beschikte. Hij kreeg er een jaar bij om zijn ontdekking betreffende de verstechniek van de Latijnse dichter Vergilius uit te schrijven en te publiceren. Maar dit academisch succes bleef een intermezzo. Tussen 1949 en 1952 behaalde hij de licentie in de filosofie in het studiehuis van de jezuïeten in Leuven om daarna naar Costermansstad, het latere Bukavu, gezonden te worden voor een stage in het jezuïetencollege van die stad. Gedurende twee jaren was hij daar leraar: Nederlands, Frans en geschiedenis voor de toen nog overwegend blanke leerlingen, kinderen van planters en ambtenaren in de Kivu provincie van het toenmalige Belgisch Kongo. In 1954 begon hij aan zijn theologische studies en werd in augustus 1958 priester gewijd in Leuven. En dan leek het erop dat hij eindelijk aan een academische loopbaan kon beginnen. Tussen 1960 en 1966 haalde hij de licentie en het aggregaat in de klassieke filologie aan de Katholieke Universiteit van Leuven. Zowat iedereen verwachtte dat hij daarna als docent zou overstappen naar de Universitaire Faculteiten Sint-Ignatius te Antwerpen. Maar nee, in 1966 werd hij leraar op het Xaveriuscollege van Borgerhout en dat tot in 1981. Hoe dat verklaren? Was dat geen onderbenutting van zijn uitzonderlijke intellectuele gaven? Een eerste verklaring is dat Guy, hoewel geboren in een zeer vooraanstaande familie, geen grote persoonlijke ambities had. Een tweede verklaring is dat hij geplaagd zat met een perfectionisme dat hem dikwijls tot op de rand van de overspan-

ning leidde. Minder goed nieuws voor het universitaire apostolaat van de provincie, maar goed nieuws voor vele anderen die zo op zijn diensten een beroep konden doen. Zonder spijt of verbittering is hij een toegewijde en bekwame leraar geweest. Beter: hij is een opvoeder geweest die zijn leerlingen, niet enkel met zijn lessen, maar ook met fietsuitstapjes, liedavonden en andere activiteiten wist te verwennen. Hij was gul en toegankelijk, soms wat naïef, zonder al te veel gezag, maar niettemin zeer gewaardeerd door zijn leerlingen en hun ouders. Jammer genoeg speelden ook hier zijn zin voor precisie en voor strakke logica hem parten. Toen het leraarschap hem te zwaar werd, werd hij onderpastoor in de parochie die gehecht was aan het Xaveriuscollege. Hij muntte er uit door grote beschikbaarheid en hulpvaardigheid, door zijn sociale inzet voor migranten en marginalen en ook, wat zou men anders van hem verwachten, door zijn exegetisch goed onderbouwde predicates. Hij was niet te vinden voor losse flodders in zijn eigen uitspraken en in die van anderen. Ondertussen had de faam van zijn technische kennis en

vaardigheid zich verspreid. Hij zorgde voor de geluidsinstallatie in de kerk en voor de computers in huis en wilde alles uitleggen aan allen die zijn overvloedige uitleg konden volgen. Op zeker ogenblik heeft hij ook een elektronisch spel voor kinderen ontworpen. Van belang is vooral dat zijn deskundigheid ter ore is gekomen van de Bollandisten in Brussel. Dit zeer geleerde gezelschap beschikte over een uitgebreide maar ongeordende bibliotheek en geraakte niet meer wijs uit de boekhouding. Guy heeft hier orde op zaken gesteld, van 1989 tot 2009. Hoe hij dat voor elkaar heeft gekregen, begrijpt niemand. Feit is dat hij daaraan met hart en ziel gewerkt heeft en daar heel gelukkig is geweest.

In 2009 is hij naar Antwerpen teruggekeerd, naar het huis op de Graanmarkt, om zich in 2015 te voegen bij de gemeenschap van Capenberg (Boechout). Toen was zijn geheugen sterk verzwakt en was deze blije man heel stil geworden. Op 29 mei 2016 is hij stiltes overleden. Zijn uitvaart in de stemmige kapel van Capenberg heeft ons eraan herinnerd wie wij toen verloren hebben.

Pater GILBERT BOOMGAERT
(1927 – 2016)

Pater Gilbert Boomgaert werd op 4 juni 1927 geboren in Wulpen, een dorpje in de Westhoek langs de vaart Diksmuide-Veurne, als zoon van een molenaar die ook gemeentesecretaris was. Na de Latijns-Griekse humaniora van de colleges van Nieuwpoort en daarna van Veurne trad hij in bij de jezuïeten in 1945. Hij doorliep vlot de studie van de filosofie van 1948 tot 1951 en van theologie van 1952 tot 1956, telkens in Leuven. Daar werd hij in 1955 tot priester gewijd. Hij was steeds een goede student geweest maar zijn leven wijden aan voortgezette studies, daar

aan hoefde hij niet te denken. Hij heeft altijd zwakke ogen gehad zodat studeren hem veel moeite kostte. Tijdens zijn vormingsjaren had hij de hulp nodig van een confrater die voor hem teksten en boeken voorlas. Zijn dikke brilglazen hebben hem echter niet belet om vele mensen te ontmoeten. In 1960 kwam hij naar Mechelen om pater Bellens op te volgen als wijkwerker in de wijk Heembeemd, toen een arm en ontkerstend deel van de parochie Sint-Katelijne. Samen met de zusters Franciscanessen in de Nokerstraat was hier een bloeiend parochieleven tot stand gekomen met al wat daarbij hoort: verenigingen, processies, feesten, bedevaarten en ook een jeugdwerking onder stuwning van zuster Fernanda. Toen Bellens naar Antwerpen vertrok, nam Gilbert zijn wijkwerk op zich. In al die jaren is de wijk heel erg geëvolueerd, maar Gilbert bleef zijn mensen trouw. Vaak ging hij nog naar het wijkhuis De Rooster, waar hij stevast mensen van vroeger terugvond. Via dit sociaal buurtwerk was hij verbonden met andere jezuïeten die als wijkwerker of als priester-arbeider werkten in eigen land en in andere Europese landen. Dat gaf hem de gelegenheid om te reizen en zijn talenkennis te benutten.

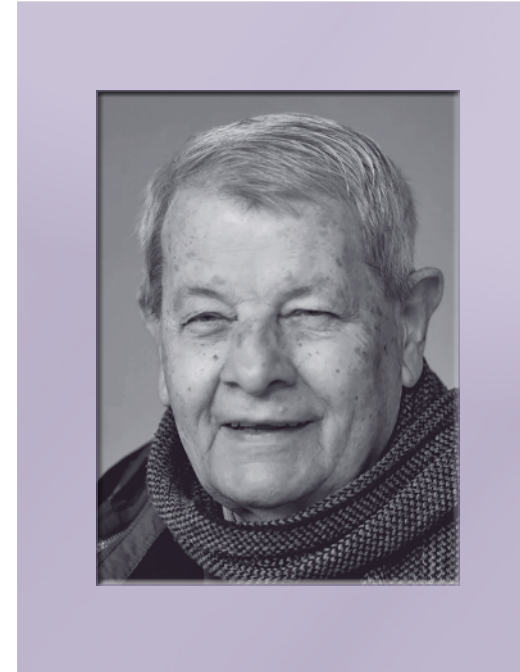
In de jaren zestig kwamen vele gastarbeiders, voornamelijk Marokkanen, naar Mechelen. En waar vonden ze onderdak en gastvrij onthaal? In deze arme wijk die voor hen openstond. Het jeugdhuis van de wijk was de enige plek waar de jongeren van deze migranten terecht konden. In 1978 begonnen zij een eigen jeugdwerking Rzoëzie, die

nu voortgezet wordt onder de naam ROJM. Gilbert stond mee aan de wieg ervan. Het tekent zijn immens ruim hart en zijn groot geloof in de goedheid van de mens. En dan een derde pijler in zijn leven: de gevangenis. In 1979 volgde hij aalmoezenier Dockx op. Het werd een gouden tijd. In elke cel mocht hij binnen, de gedetineerden keken uit naar zijn komst. En ook om minder spirituele redenen. Hij mocht bijvoorbeeld kranten binnenbrengen. Maar geen pakjes. Dat deed hij natuurlijk toch. Met het risico dat er in zo een pakje ook wel eens drugs verstopt zaten. Na een dag in de gevangenis kon hij zeggen: "t Zijn allemaal goeie jongens". Wat ze hem vertelden kwam bij hem terecht in een oneindig barmhartig hart. Als hij over ex-gedetineerden sprak, noemde hij hen zijn oud-leerlingen.

En dan is er nog de vierde pijler: al degenen die kwamen aanbellen aan de poort in de Bruul, vaak in grote nood, om met wat goede raad en ook met wat materiële steun wat verder te kunnen. Pater Gilbert gaf veel weg, soms meer dan de begroting van zijn commu-

niteit voorzien had. Zoals men zegt: hij had een gat in zijn zak. Dat hij soms belazerd werd, deerde hem niet. Integendeel, hij hield ervan daarover sappige anekdotes te vertellen. Een moeder uit de Heembeemd komt bij hem klagen dat zij geen geld had voor de uitvaart van haar dochtertje. Zoals te verwachten draagt Gilbert gul bij. Enkele weken later komt Gilbert de moeder tegen. Hij heeft goed nieuws: "Je dochter is verzezen, ik ben haar op straat tegengekomen".

Na zijn pensionering was er nog het parochiaal leven in de binnenstad. Hoeveel dopen, huwelijken, ziekenbezoekjes, begrafenissen heeft hij nog gedaan... Men kon hem nooit iets vragen waarop hij niet inging. Gilbert op de fiets tot op hoge leeftijd, dat was een bekend stadsgezicht in Mechelen. Totdat hij ook dat heeft moeten opgeven na een beroerte op zijn 88ste verjaardag. Hij werd verzorgd bij zijn confraters in Heverlee. Hij overleed er op 29 mei 2016. Zijn uitvaart vond plaats in Mechelen, in de kathedraal, om meer mensen toe te laten van hem afscheid te nemen.

Pater FRANS RENS (1938 – 2016)

Frans Rens werd geboren te Oevel (bij Antwerpen) op 5 augustus 1938 als derde in een gezin van vier kinderen. Hij groeide op in Deurne en liep school op het Xaveriuscollege te Borgerhout waar hij in 1958 de Grieks-Latijnse humaniora beëindigde. Op school was hij een populaire figuur, door zijn sportieve prestaties en door een haast natuurlijk leiderschap. Hij speelde voetbal op de positie van centrale verdediger, de spil van de ploeg. Een spil zou hij later, in andere omstandigheden, ook blijven. Hij trad in bij de jezuïeten te Drongen op

7 september 1958. Na het noviciaat kwam hij naar Heverlee om er drie jaar filosofie te studeren. In 1963 ging hij op stage naar Congo. Drie jaren lang was hij er leraar en surveillant op het beginnende Collège Saint-Paul in Kingunda. Later zou dat college naar Kasongo-Lunda verhuizen met als naam Collège Ntemo. Met dit college en ook met zijn Xaveriuscollege zou hij altijd nauwe banden bewaren. Daaruit groeide een jarenlange samenwerking tussen beide colleges onder de vlag van het Mabele-project dat veel tot stand heeft gebracht in Kasongo-Lunda en ook in het Xaveriuscollege. Eén van de belangrijke verwezenlijkingen van die samenwerking was de stichting van een lokaal radiostation.

Hij maakte zich in die tijd ook de eerste beginselen van de Yaka-taal (het kiyaka) eigen. In 1966 kwam hij terug naar Heverlee voor zijn theologische vorming en werd er tot priester gewijd op 5 juli 1969. Na één jaar studie op Lumen Vitae (catechese) vertrok hij in september 1970 naar de parochie van Popokabaka Saint-Sauveur waar hij "excurrens" werd, dat wil zeggen: "rondreizend missionaris". Na twee jaar werd hij directeur van de Cycle d'Orientation in Dinga en ging vervolgens voor het "derde noviciaatsjaar" naar Medellín (Colombia) om daarna terug te keren naar Dinga.

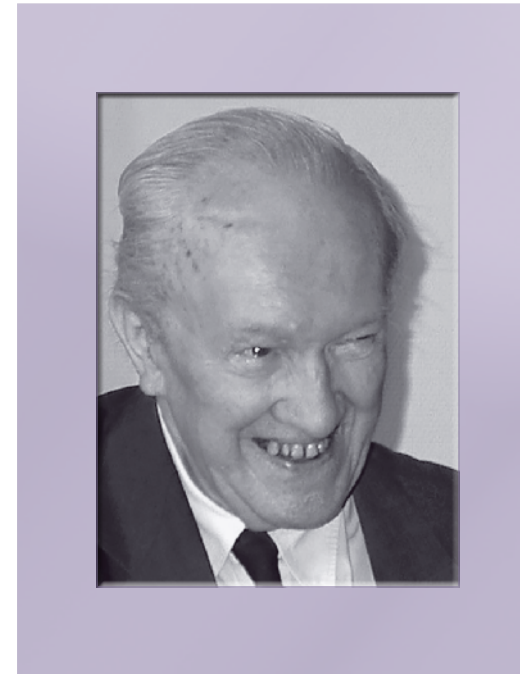
In die jaren was Frans al gekend als een man met gezag maar vooral als een bijzonder goedgehartige man, met veel aandacht voor de dorpeling die hard moet werken om rond te komen. Tot 1981 bleef hij broussard in

Dinga, Popokabaka en Kasinsi. In juli 1981 werd hij Regionaal Overste van de Regio Popokabaka, dus vertegenwoordiger van de provinciaal van de jezuïeten in de regio. Dat vergde van hem heel wat soepelheid want hij moest intens samenwerken zowel met de provinciaal van de jezuïeten als met de bisschop van Popokabaka. Hij bleef in Kasinsi wonen en bezocht van daaruit zijn medebroeders. Als regionaal overste was hij ook consultor (raadgever) van de provinciaal van Centraal Afrika. Na die jaren als overste werd hij pastoor in Suka, de meest zuidelijke parochie van het bisdom, ver van de bewoonde wereld maar met een prachtige natuur. Na één jaar in Kitenda werd hij overste en pastoor benoemd in Kingunda. Daar zou hij veertien jaar blijven (1992-2006). Men merkt het: Frans was werkelijk een waarachtige excurrens die op heel wat plaatsen kon ingezet worden. Hij was er sterk genoeg voor, zowel fysiek, geestelijk als sociaal.

Na zoveel jaren in de Kwango-missie vroeg de provinciaal hem in 2006 om overste te

worden van onze residentie in Kikwit. Kikwit is een relatief grote stad en voor Frans was dat een grote uitdaging. Maar hij is er vlug en goed ingeburgerd geraakt en heeft er van 2007 tot 2011 ook nog de verantwoordelijkheid gedragen van het bezinningscentrum Kipalu.

In mei 2011 moest hij voor verzorging naar België komen. Zijn slepende ziekte heeft hij met moed en geloof gedragen. Het was een zwaar kruis maar dat was niet meteen aan hem te merken. Het bleef een genoegende optimistische man te mogen bezoeken. Iedereen hoopte dat hij de sfeer in het grote huis van Heverlee nog lang zou blijven verlevendigen. Helaas kwam toen dat dwaze ongeluk: een pijnlijke val in de liftkoker. Vele weken heeft hij tussen leven en dood gelegen in het ziekenhuis, maar nog altijd met een grote sereniteit en humor. Op het einde vroeg hij allen te bedanken die hem hadden geholpen: zijn zus, zijn familie, het verplegend personeel, de medebroeders, de vele vrienden. Hij moge nu rusten in de vriendschap van zijn Heer die hij al die jaren in geloof heeft gezocht.

Pater CHRISTIAN DE CLERCQ (1931 – 2016)

Christian De Clercq werd geboren in Merelbeke op 2 februari 1931 als jongste in een gezin van vijf kinderen waarvan de vader naast meubelmaker ook beeldhouwer was. Hij liep lagere school in zijn geboortedorp en ging voor zijn middelbare studies naar het Sint-Lievenscollege te Gent. Hij trad in de Sociëteit van Jezus op 7 september 1951 en na twee jaar noviciaat legde hij zijn geloften af op 8 september 1953. Na drie jaar klassieke filologie en legerdienst kwam hij in 1956 naar Leuven waar hij de laatste jaren van ons vormingshuis in de Minderbroeders-

straat meemaakte en zijn filosofische vorming voltooide. Hij werd op stage gezonden naar Sint-Jozefcollege te Aalst van 1959 tot 1961. Daarna kwam hij opnieuw naar Leuven, naar het nieuwe huis van Heverlee, theologie studeren gedurende vier jaar. Hij werd er tot priester gewijd op 8 augustus 1964. Hij rondde zijn vorming af met het derde jaar in Drongen (1965-1966) en legde zijn laatste geloften af in februari 1970. Op theologie was hij een goed student geweest en er werd overwogen om hem in te schakelen in het zeer geleerde en befaamde gezelschap van de Bollandisten, jezuïeten die zich sinds eeuwen toelegden op de kritische studie van de biografieën van de heiligen. Daar is niets van gekomen. Later zou blijken dat hij vooral een man van de praktijk was en iemand die in de Sociëteit van Jezus van onschatbare, zij het soms onderschatte waarde is.

Hij bleef integendeel in Drongen om er directeur te worden van het retraitehuis dat toen in volle bloei was. Dat zou hij blijven gedurende 22 jaar, tot in 1988. Pater Chris De Clercq was een geboren organisator. Maar ook meer dan dat. Naast zijn taak als directeur was hij in het grote huis van Drongen ook bibliothecaris, gaf hij lessen op het noviciaat en was hij moderator van een gezinsgroep. In 1988 ging hij over van Drongen naar Heverlee. In dit huis werd hij minister, dat wil zeggen belast met de organisatie van het huis, en tevens directeur van het studentenhome Lerkeveld dat toen al aan ongeveer 130 studenten onderdak bood. Dat was geen sinecure. In zijn latere jaren zou Chris zich in de

Vlaamse provincie ontpoppen tot een ware "trouble shooter" (om het met de Amerikaanse term te zeggen), tot de man waartoe men zich kon richten om lastige klussen te klaren. In 2002 werd hij minister van de residentie "Gesu" aan de kruidtuin in Brussel. Toen wist men al dat aan dat huis geen lang leven meer beschoren was. Het werd inderdaad opgeheven in 2004 en Chris werd belast met de opruiming. Een zware opdracht waarvan hij zich doortastend wist te kwijten. Daarmee had hij zich een nieuwe reputatie verworven. Vanaf 2005 werd hij in Antwerpen belast met het opruimen van het huis in de Prinsstraat, met de verbouwingen in het nieuwe huis in de Grote Kauwenberg en met het sluiten van het huis dat verbonden was aan het Xaveriuscollege. Dat waren minder prettige taken die men niet aan velen kon toevertrouwen. Maar wel aan Chris. Hij bleef minister

in de Grote Kauwenberg tot 2015. In 2015 verhuisde hij naar het huis op de Graanmarkt. Het laatste jaar was niet gemakkelijk. De altijd zo actieve man moest het nu kalm aan doen. Na een zware hartcrisis, of was het een zware longaandoening, werd hij voor verzorging opgenomen in het Stuivenberggasthuis. Allen hoopten en verwachtten dat hij deze crisis gauw te boven zou komen. Hoe zou het immers verder moeten zonder Chris? Maar nee, daar overleed hij enkele dagen later, op 13 juni 2016. Chris was geen man van veel woorden. Hij was het toonbeeld van plichtsbesef en dienstbaarheid. Ook van soberheid. Op zijn tafel lag er meestal niets, hij droeg altijd hetzelfde blauwe pak. Wie hem van meer nabij kende wist dat hij een man van gebed was. Het woord "rusten" stond niet in zijn woordenboek. Die ruim verdiende rust zal hij nu vinden bij zijn Heer Jezus.

Pater ALOIS VISSERS
(1938 – 2016)

Alois Vissers werd geboren in Tielen op 27 november 1938, als derde in een gezin waarvan de vader metser was en dat negen kinderen zou tellen. Een warm nest, waar vele mensen hartelijk werden ontvangen, ook de mensen voor wie Alois later, toen hij al jezuïet was, een onderkomen zocht. Alois was de grote deugniet van de familie en hij verwachtte dat hij op zijn veertiende uit zou gaan werken. Tot zijn vreugde mocht hij echter de Grieks-Latijnse humaniora gaan volgen op het Sint Jozef College te Turnhout (van 1952 tot 1958). Hij trad in de Sociëteit op

7 september 1958. Daar leerde men hem kennen als een vinnige, sportieve en blijde jongeman. Na twee jaar noviciaat in Drongen werd hij geschikt geacht om meteen naar de missie te vertrekken om filosofie te gaan studeren in Kimwenza, nabij Kinshasa, ondanks de erg onrustige situatie in de maanden na de onafhankelijkheid (30 juni 1960). Alois moest echter al na ongeveer twee jaar naar België terugkeren wegens ernstige oogproblemen. Wij medenovicen hadden het kunnen raden: hij droeg een bril met dikke glazen. Tot zijn spijt is hij nooit meer naar Congo kunnen terugkeren. Na het beëindigen van zijn filosofie in Heverlee in 1964, deed hij drie jaar stage in het Xaveriuscollege in Borgerhout. Na zijn theologie en priesterwijding in Heverlee op 11 juli 1970, werd Alois daar onmiddellijk als minister ingeschakeld. In datzelfde huis voltooide hij ook zijn derde proefjaar (1972-73). In 1976 werd Alois aangesteld tot tucht prefect in het Xaveriuscollege in Borgerhout, gaf er ook enkele lessen, werd er rector en opnieuw prefect tot 1989. Het waren mooie jaren en vele oud-leerlingen en andere jongeren in de omgeving bewaren fijne herinneringen aan deze zachte, opgewekte en eerlijke man die wist wat "opvoeden" betekent. Enkelen daarvan getuigen van wat ook vele anderen mochten ervaren: "Hij was enthousiast en enthousiasmerend; altijd bereid om te spelen, te zingen, te plagen en te lachen." Eén woord, één zin en zijn aanwezigheid waren daartoe voldoende. Na die periode van dertien jaren in Borgerhout brak een nieuwe periode van dertien jaren aan in Godsheid

bij Hasselt. In 1989 werd Alois er directeur van het retraitshuis. Hij begeleidde er talloze zusters, broeders, religieuzen en leken bij de Geestelijke Oefeningen en werkte mee aan de oprichting van de Gemeenschappen voor Christelijk Leven in Vlaanderen. Hij deed wat hij graag deed en waar hij zich goed bij voelde: mensen uitnodigen om samen met hem naar Jezus te kijken in het evangelie. Vanaf 2002 vinden we Alois terug in het jezuïetenhuis in Heverlee dat ondertussen een studentenhuus was geworden en een verblijf voor oudere jezuïeten. Hij was er minister en kerkprefect. In die jaren, rond 2010, begonnen de eerste tekenen van zijn ziekte zich te manifesteren. Na allerlei onderzoeken werd bij hem "spinaal kanaal stenose" geconstateerd. In 2012 moest hij vervangen worden als minister. Hij nam zijn intrek in de ziekenboeg en begeleidde er nog vele retrainanten. Er volgde een langzame aftakeling die hij uiterst moedig heeft gedragen. En waardoor hij, naar eigen zeggen, meer tijd

heeft gevonden om de weg naar binnen te gaan. Zo zullen wij hem nog het meest in onze herinnering bewaren: als een mens die als weinig anderen de kunst van het ziek zijn en van het sterven heeft geleerd. Het was hartverscheurend hem in de kapel te horen als hij kreunend adem probeerde te halen. Enkele dagen voor O.L.Vrouw-ten-Hemel-opneming zegde hij nog: "Ik dacht vanmorgen dat ik ging sterven, maar zolang ik Jezus bij de mensen kan brengen wil ik nog leven." Hij bleef de opgewekte, bemoedigende man die hij altijd was geweest. Bescheiden als hij was heeft hij allicht niet vermoed dat voor velen een bezoek aan Heverlee niet kon zonder een bezoek aan Alois: minder om hem te bemoedigen dan om door hem bemoedigd te worden. Op woensdag 7 september 2016 is Alois naar zijn Heer gegaan. Zijn confraters en vele anderen blijven achter, verweesd maar ook dankbaar voor wat hij voor hen heeft betekend.

Een vrije bijdrage vanwege
alle familieleden en kennissen
die deze uitgave ontvangen,
is hartelijk welkom
(richtprijs: 6,00 euro).
Over te schrijven op:
BE75 4352 0592 8151
(KREDBEBB)
van Lessiusvereniging,
Koninginnelaan 141,
B-1030 BRUSSEL
vermelding:
'In Memoriam SJ 2016
reeds ontvangen'.

Verantwoordelijke uitgever:
Jan Stuyt SJ
Prinsstraat 17
2000 ANTWERPEN
jesuits.flanders@jesuits.net

Redactie van de bijdragen:
Guido DIERICKX SJ
Prinsstraat 17
2000 ANTWERPEN

Foto IHS - monogram
Rik DE GENDT SJ
Pastorie St Paulus
9300 AALST

Coördinatie
Walter FABRI SJ
Kortewinkel 10
8000 BRUGGE

NOVEMBER 2016

